

parantelæ finder Sted, vil fordre Dispensation. Naar man her har fordrét dette, er det jo navnlig i det Tilfælde, hvor den ene af Parterne kan komme til at staa i en Slags moderligt Forhold til den anden; men saa kan jeg ikke se, hvorfor man skal give Dispensation til Ægtefæls mellem Adoptivforældre og Adoptivbørn. Jeg antager, at hvis der skulde blive fordrét Bevilling af Justitsministeriet i dette Tilfælde, vil denne Bevilling ordentligvis altid blive given; jeg kan naturligvis ikke have noget væsentligt at indvende imod, at man vil gøre det, men jeg synes ikke, at der er Grund til at indføre noget nyt Bevillingstilfælde. — Hvad angaar Nr. 5 b., om Forpligtelsen til at indgaa Ægtefæls paa Grundlag af Ægtefælsløfte og derpaa følgende Besvangrelse, finder jeg det ganske i sin Orden, at man skaffer § 7 i Fdg. af 5te Marts 1734 ud af Verden; denne Paragraf bestemmer jo, at en Tjenestepige, naar hun under Ægtefælsløfte er bleven besvangret af sin Husbond eller hans Søn o. s. v., ikke skal kunne vinde Ægtefæls, men at hun oven i Købet skal kunne straffes. Den økonomiske Betragtning, som ligger til Grund for denne Bestemmelse, svarer ikke til Nutidens Opfattelse; og dette Tilfælde er for det første et meget praktisk Tilfælde, og dernæst er det et Tilfælde, som er af den Betskaffen, at det forekommer mig, at Bruden endog maa have særlig Grund til at gøre Ægtefælsløfte gældende. Derimod forekommer det mig, hvad jeg dog ikke lægger særlig Vægt paa, at man ganske naturlig kunde lade § 5 i Fdg. af 5te Marts 1734 blive staaende, hvori der siges: „Enke bør lige saa vel værge sin egen Værelse som sit Gods“, idet det synes mig at være en ganske naturlig Bestemmelse, at en Enke ikke skal kunne vinde Ægtefæls, fordi hun besvangres under Ægtefælsløfte. — Jeg vil dernæst ikke undlade at gøre den Bemærkning — det hører naturligvis til de smaa Ting —, at det forekommer mig, at naar man fastholder Bestemmelsen i Nr. 8 om, at en Entemand og en Enke skulle oppebie en vis Tid efter Ægtefælsens Død for at kunne indgaa nyt Ægtefæls, og Fristen for Entens Bedkommende navnlig er motiveret ved Hensynet til, at hun kunde være frugtbar med den tidligere Mand, er det naturligt, at man ogsaa har den samme Bestemmelse for fræ-

skilte Hustruer. Bestemmelsen bør ikke have ganske den samme Form, men man kunde sige: Fraskilte Hustruer, der ere frugtbarlige med Manden osv. Jeg vil henlede Opmærksomheden paa dette Punkt. Et væsentligt Punkt finde vi under Nr. 11. Jeg samstemmer med det allerede Medlem for Odense Amts Sde Valgkreds (H. Holm) i, at man ikke saadan uden videre kan indføre et Paabud om, at Ægtepagt skal oprettes ved ethvert Ægtefæls Indgaaelse. Det kan jo være tvivlsomt, om vor Lovgivning er heldig, for saa vidt den opstiller Formuesfællesskab som det normale, det, som gælder, naar ikke andet er vedtaget; men saa længe vor Lovgivning holder paa dette, forekommer det mig ikke at være heldigt at ville paahvde, at der altid skal indgaa en Ægtepagt. Man kan i alt Fald ikke ordne dette Forhold, særlig for saa vidt det indbyrdes Formuesforhold angaar, ved en Bestemmelse i en saadan enkelt Paragraf, men der maa nødvendigvis gives Lovbestemmelser derom. Det har man gjort i Norge, hvor der under 29de Juni 1888 udfom en Lov angaaende dette Forhold. Hvorledes den har virket, ved jeg ikke, jeg har hørt sige, at man ikke ganske skulde være tilfreds dermed. Men det lader sig ikke gøre uden videre at bestemme, at der skal sluttes Ægtepagter, og saa ganske overlade det til Parterne, hvilket Indhold de ville give disse, navnlig med Hensyn til Formuesforholdene. I saa Henseende har Justitsministeriet en meget rig Erfaring, idet dette ofte, naar der indkommer Andragender til det om at saa Konfirmation paa Ægtepagter, maa svare, at det ikke kan meddele Konfirmationen, medmindre der foretages visse Forandringer. Det maa nemlig her paafes, at saadanne Ægtepagter ikke skulle kunne benyttes til at forrette Tredjemand. Det kan jo være meget behageligt for Parterne, at de kunne afslutte en Ægtepagt, hvorefter de i det Tilfælde, at det gaar stærkt for Manden i hans Bedrift, kunne overføre Formuen eller en væsentlig Del af den paa Hustruen, saaledes at den ikke kan angribes. Der kan f. Eks. komme Ægtepagter, som bestemme, ikke blot — hvad der hyppigt er Tilfældet —, at det Udstyr, som Bruden medbringer, skal være hendes Særeje og undergivet hendes fri Raadighed, men at det samme skal gælde